

ELS LLIBRES TENEN LA RAÓ??

Laura Vayá

PIC·COLLAGE

Alícia, és una xiqueta de 15 anys: d'estatura mitjana, en uns grans ulls de color verd clar, amb un cabell llarg i llis, i li agrada poc l'esport, però li agrada molt la lectura, i és una mica tímida i vergonyosa, també es pot dir que no té molts amics, però els pocs amics que té, els conserva des de la infància.

Alícia té una família molt humida. Viu en poble prop de París, en la seua mare, pare, germà, cosí i la seua tia.

Totes les nits Alícia obri el seu caixó de l'escriptori, agarra un llibre qualsevol i es tira damunt del llit a llegir. No és conscient de les hores que espasa llegint.

Un dijous a les 19.15 de la vesprada, després d'acabar les tasques, es va alçar de la cadira, va obrir el caixó, i va traure una novel·la molt antiga. Va tardar a penes quatre hores en acabar-la. Eixa novel·la li va inspirar, per a dedicar-se al món de la pintura.

Un any més tard es va decidir començant a pintar autoretrats. Va exposar uns dels seus primers quadres, en la plaça Dels Pintors, on un pintor no molt conegut, en una barba blanca que tenia sobre uns 50 o 60 anys li va donar un consell.

Després d'un cop de temps, es va recordar del consell que li va donar aquell home, va començar a pintar postimpressionista.

Uns dels seus primers quadres, era en molts colors i tenia onades blaves i grogues amb on fons blau clar i amb tres xiquets amb una camisa blanca i un pantaló verd. Eixe quadre li va costar un poc de vendre, però a poc a poc va vendre més i cada vegada més.

Un dijous 20 de desembre de 1870, va tindre un somni, un poc estrany a la part que emocionant.

Va somiar que ella vivia, en una casa molt gran en la seua família, en tots els capritxos o regals que ella volia i desitjava.

Tenia tot el que ella volia, començant de dejunar molt complet fins a acabar en cadenes d'or i acabant amb tots els detalls del món, i podia viatjar per tot el

món sense cap preocupació, i era coneguda fins en la ciutat, o poble més xicotet i desaparegut del món.

Anava a grans celebracions, portava regals esplèndids que no li costaven res, tenia cotxes de qualsevol mena, signa nou o signa vell, ella els volia, per a presumir d'ells davant de molta de gent. Sols li agradava presumir del que portava i els diners que tenia.

Però passant prop d'un parc, va veure uns xiquets amb unes sabates trencades i unes camises un poc belles i uns pantalons que no es podien utilitzar quasi.

Eixos xiquets estaven jugant amb un cartó brut que es van encontrar pel carrer. I estaven la mar de feliços, i no necessitaven una pilota ni una corda ells es conformaven en un cartó brut del carrer.

En eixe moment del somni va pensar que ella no necessitava tants diners per a comprar-se eixos capritxos i eixos autoretrats, perquè hi havia gent que el necessitava més. Com:
per a menjar, anar a escola, tindrà uns llibres decents entre altres.

Però en eixe somni també li impedia pintar quadres, que era el que ella més li agradava fer. I es va adonar que la vida amb molts diners no li agradava i no era per a ella.

Va despertar i va mirar cap a dalt i després es va incorporar i va estirar la seua mà, fins a plegar al caixó de la taula on tenia la seua novel·la; va obrir la novel·la, va passar unes pàgines i es va donar compte de què li faltaven dues o tres pàgines per lliure. En les últimes pàgines de la novel·la passava una frase que a Alícia li va fer pensar un poc més.

I com deia la frase "persegueix el teu somni i mai mires cap arrere "i ella va perseguir el seu somni de ser pintora, i a poc a poc en esforç el va aconseguir per si mateixa. I li van donar l'oportunitat d'exposar quadres en grans exposicions en grans artistes.

